

Újabb szökés a határon át

A királyhágói gyülekezetek az államhatár módosulása után még egy jó ideig a Tiszántúli Egyházkerület püspöki joghatósága alá tartoztak. Így kaptam hivatalos kinevezést segédlelkészi szolgálatra a már betegeskedő édesapám mellé, akit egri érseknek neveztek a kollégái. Újból elfoglaltam hát szolgálati beosztásomat, s otthon, immár Romániában vártam be házasságkötésünk idejét. Addig leveleket váltottunk. Menyasszonyom leveleiben gyakran így szólított meg: – Kedves Feri Koma! – Ezt a játékos új kezdést, ezt a gyermeki életformát jó lenne soha nem elveszíteni – gondoltam.

Közeledett az ősz, a betakarítás ideje, s nekem október közepére polgári és egyházi esküvőnkre újból át kellett szöknöm a határon. Megint a határszéli falu: Óvári. Egyik hívó családhoz vezet az utam. Erőre, hitre van szükségem. Megint életveszélyben leszek. Lelőhetnek, elfoghatnak, megkínozhatnak. Melyik utat válasszam? Bujkáljak a fák között, vagy menjek neki egyenesen a nyílt terepnek fényes délben, mindenki szeme láttára? Imádkozunk. Szívem túllépi a megengedett ritmus-normát, de egy belső hang biztat: légy csendben, ne félj! Az irányt is megadja, mint Dávidnak valamikor. Menj a szederfák irányába, ahol a léptek zaját hallani fogod... Csak te fogod hal-

lani, más nem. Miféle léptek zaját? Az Úr angyalai tábort járnak körülöttem. Az Úr lépteiről van szó. Ezeknek a lépéseknek zaját csak az hallja, akinek a mennyei seregek a védelmére rendeltettek. Most már értem az ígéretet: Nappal a nap meg nem szúr téged... (Zsolt 91) Nem a világító Napról van itt szó, hanem a Napistennek, Osirisnek nyilairól. „Egyenesen a szerdfák irányába...” Most már azt is megértem: egyenesen. Nem kell lopkodva mennem, bujkálva fák és bokrok között, mert ezekből is gyéren, csak mutatóban van itt-ott.

Egyenesen – ezt mondja a Seregek Ura az ő igéjében.

Rálépek az egyenes útra. A Szamos folyó magas töltésének lábánál vezet egy keskeny ösvény, nyílegyenesen a magyar határ felé, kb. két kilométer hosszúságban. Ezen járnak a román határőrök is.

– Mi lesz ebből? – riadozik bennem az emberi logika. – Egyenesen belemenni a karjaikba!? De az Isten nem azt mondta, hogy a logikámra hallgassak, hanem azt, hogy rá. Ez most a dolgom, s a dolgom tennem kell, még ha beleszakad is az agyam. A Napisten fiával neki van dolga, nem nekem. – Lehajtom a fejem, nem nézek sem jobbra, sem balra, sem előre, sem hátra, csak ismétlgetem magamban a parancsot. Nincs már bennem helye semmi bizonytalanságnak.

S íme, a határ túlsó oldalán magyar katonák ugrálnak fel, lövésre készen tartják a puskáikat. Nem tudom, mi történt, még csak pár lépés, elöttem a határkő. Átlépek a halál zónáját, s elébem szaladnak a magyar határőrök, megölelnek. Jobban örülnek nekem, mint én nekik.

– Nézzen csak hátra! – mondják izgatottan. Hátratekintek, s mit látok? Őt-hat román katona kapkod a fegyveréhez. Lőni akarnak, de már késő. Túl vagyok a határon, a magyar katonák fegyvereivel nem tanácsos harcba szállni. Így szabadultam meg a biztos haláltól. A határőrök parancsnoka, civilben egyetemista hallgató, szólalt meg:

– No, magának kutya szerencséje van – mondja, s elbeszéli mindazt, ami a hátam mögött lejátszódott.

Már akkor észrevettek, amikor kiléptem a házak védelméből, és nekivágtam a nyílt terepnek. Katonai messzelátójukkal tanúi voltak minden mozdulatomnak. Nagyon aggódtak ér-

tem, mert biztosak voltak abban, hogy a katonák fogságába esem. A román határőrök ugyanis a Szamos töltésén aludtak a tűző napsütésben. Pár méternyi távolságra voltam tőlük, amint a töltés lábánál elhaladtam. No, most ébrednek fel, izgultak, s akkor ők már semmit sem tehetnek értem. Isten volt az, aki mély álmat bocsátott reájuk. A magyar határőrök akkor ugrottak fel és kaptak fegyvereikhez, amikor végül is észrevettek a felébredt őreket. Ekkor azonban fegyvereiknek szembesülniük kellett a túloldalon lévőkkel. Lőni már nem mertek, noha még mindig román területen bandukoltam.

– Kutya szerencséje van – ismételték a katonák. Erre nem mondhattam egyebet, mint azt:

– Nekem nem kutya szerencsém van, hanem őriző pásztrom és gondviselő Istenem.

Péttert is alvó katonák között vezették ki Istennek angyalai. Ugyanezt éltem át. A mi Urunk tegnap és ma és örökké ugyanaz. (ApCsel 12; Zsid 13,8)